

חמרוש (מימין למטה) ואבנרי בוועידת ז'נבה (1973) עם אילו ישראלים מותר לדבר ועם אילו לא?

אורי אבנרי עמד בראשה ב-1981?
 "יש רק זכור כי מגעיו של חמרוש היו אחרי מלחמת 1967, כאשר העני המצרי תבע נקמה, ואילו המגעים של נערכו אחרי מלחמת יום הכיפורים וקרב חציית התעלה. ועוד: לחמרוש מותר לשוחח עם הימין הישראלי, עי פי עדותו, ואילו לאחרים אסור לשוחח אפילו עם המרכז הישראלי?"

באישורו של נאצר

וויכוח, המעניין כשלעצמו
 זמוכיח כמה עובדות, שהיו עד כו שנויות במחלוקת בישראל.
הוא מגלה כי המגעים הסר
דיים שניהלו אורי אבנרי, נת
ילין, מור, נחום גולדמן ואחרים
עם אישים מצריים משנת
1967 והלאה, היו באישורו שני
גמאל עבד אל-נאצר, שהינחה
את השליחים המצריים.

שליחים אלה לא כללו רק אנשי שמאל מובהקים, כמו אחמד חמרוש ולואחר מכן חאלד מוחייאל-דין, שני נה גם הוא עם הקבוצה המקורית של הקצינים החופשיים מחולליהמהפכה אלא גם אנשימסדר מובהקים. אבנרי פתח עוד ב-1967 במגע סודי עם תחסי כשיר, פקיד בכיר מאוד במישרדהחיו המצרי, שכיהן לאחר מכן כיועצ הקרוב של אנוור אל-סאדאת והמכה כיום כשגריר מצריים בקנדה (ראו איגרת העורך בעמוד 4). ברור כי נג מעד זה התנהל ביוזמתו של עבד אל-נאצר.

בשיא הוויכוח כתב חמרוש: "האנ היתה הצהרה אחת מפי מנהיג מצר אחרי 1967 שדרשה לחסל את ישראל האם אין קבלת ההחלטה שני מועצת הביטחון 242 (עליירי מצריים הוכנה לכך שמצריים, ואחריה כל מדינות-ערב, קיבלו את ההחלט ומכריזים בהמצאות ישראל כמדינו כמרחבי?"

חמרוש ציין בפירושו כי **מגעים השלום הסודיים ענ**
גולדמן, אבנרי והאחרים בא
למען השגת השלום, וכי נועדו
לעודד את בחות-השלום היש
ראליים ללחוץ על ממשלת
ישראל בכיוון שלום כולל
הרבר מאשר את טענתם ש
הישראלים האלה, שהושמזנו
בימי גולדה מאיר, לפני מיל
חמת יום-הכיפורים, כבוגדי
או כנאיביים.

לאור הוויכוח אין כל ספק: נג בשיא מלחמת-ההתשה היה גמאל עבד-אל-נאצר מוכן שלום עם ישר אל, כפי שאנוור אל-סאדאת היה מוכ לו מאז עלייתו לשלטון בסוף 1970. מלחמת יום-הכיפורים, עי אלפים הרגיה הישראליים היתה נמנעת, אילו שמעיד ישראל לקולם של המטפים שבנו אז את הגשרים הראשוני נים עם מצריים.

רק לכידודה של מצריים. היא משרתת את ישראל והורסת את סיכויי השלום לכל הישראלים ולכל הערבים." הוא גילה שהביע בשעתו את התנגדותו ליוזמת-סאדאת בעיתונות הכווייתית, ושהתובע הכללי הגיש נגרו תביעה על כך. התביעה לא הוכאה למישפט.

הוסיף חמרוש: "אכן, מתנגרי היוזמה צדקו. היא לא הביאה לשלום בין הערבים וישראל. היא גם לא שכרה את מחסום העוינות. ממשלת-ישראל לא כיצעה מעולם מעשים כה תוקפניים כפי שביצעה רווקא. מאז חתימת הסכם-השלום, אל נשכח את ההחלטה הישראלית לספח את ירושלים (הכוונה לחוק-ירושלים) ואת הגולן; את הקמתם של 103 התנחלויות כגרה; הפצצת הכור העיראקי; ולכסוף כיבוש לבנון והגסיון לחסל את ההתנגרות הפלסטינית והלבנונית כמעשי-טבח מפלצתיים.

"היכן השלום? היכן אנחנו נמצאים כבר כמעט כפתח השנה השביעית מאז היוזמה. כמה הרוגים מבני אומתנו הערבית נפחו את נישמתם אחרי השלום? איך סובלים אנחנו מפילוג העולם הערבי ומכיתותיות, מאז השלום?"

חמרוש שפר קיתון של לעג על מישאלי-העם שערך סאדאת באפריל 1979 לאישור הסכם-השלום עם ישראל. "האם באמת רק 5000 מצרים התנגדו לשלום, כפי שהתברר במשימה? אם כן, מדוע היה צורך לחוקק חוק מיוחד לאיסור הקמתה של מפלגה המתנגדת להסכם?"

סיכם חמרוש: "מה רעתך על עמדת העם המצרי כיום, אחרי שהתנסה במעשה של ממשלת-ישראל הלכה למעשה? האם העם המצרי עדיין מריע ליוזמה, שהיתה מלווה בתעמולה שההיסטוריה לא ידעה כמותה? מתברר כיום שלא פתרה את הבעיה?"

"אוחו אורי אבנרי"

אשר לפגישותיו עם ישראלים
 כתב חמרוש: "האם לא עקבת אחרי האמורים שפירסמת בימי סאדאת על מגעיו עם כמה ישראלים, בהתאם למשימה שהוטלה עלי עליירי עבד אל-נאצר, תחת הכותרת סיפורו של

העימות כמצריים הסתרר לפי שני קווים מנוגדים. רמדאן, ועימו חסדי אל-סאדאת, טוענים כי מלחמת-ההתשה היתה מישגה חמור. היא כיובי זה את משאביה הצבאיים של מצריים ללא תכלית, ועיכבה את מלחמת-השיחור, שעליה ניצח סאדאת ב-1973.

ואילו חמרוש, כמו שאר חסידיו של עבד-אל-נאצר, טוענים את הסיף: שמלחמת-ההתשה היתה הכנה הכרי חית למלחמת-יום-הכיפורים, שבה התחשל הצבא המצרי והוחלשה ישראל.

"היכן השלום עכשיו?"

אחרי עימות זה מסתתר, כמובן, העימות האמיתי: הקרב על יוזמת

היסטוריון רמדאן שיתבייש?

אל-סאדאת והסכם-השלום עם ישראל, אשר חסדי עבד-אל-נאצר ואנשי השמאל שוללים אותם מכל וכל. רמדאן טען כי חמרוש לא התנגד תחילה ליוזמה ולא יצא נגדה. ואילו בתשובתו הנועמת הוכיר חמרוש כי נמנה עם העיתונאים המצריים שנאסר עליהם או עליירי השילטונות לכתוב בעיתוני-מצריים — איסור שנמשך עד 1980. "אני הייתי בין מתנגדיה של יוזמת אל-סאדאת. הייתי בטוח שהיא לא תוביל לשלום כולל וצודק, כי אם

21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

חמרוש (ראשון מימין למעלה) ואבנרי בכתבה ב"אוקטובר" כמה הרוגים מבני אומתנו נפחו את נישמתם מאז השלום?